

Omdømme ved at „vise os“ noget i den Retning. Men det gjorde Bestyrelsen ikke. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Staarup) og i øvrigt ogsaa det ærede Medlem for Standerborg Amts 5te Valgkreds (Byriel-Jensen) have været saa tilfredse med den Forening, som har haft med den Sag at gøre, og det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds særlig nævne en enkelt Mand, nemlig Sædegaardsejer Hansen til Marsvinslund, skal jeg sige om denne Mand, om hvem ingen i det hele har andet end godt at sige, at vist nok fra alle Sider anerkendes hans store Opforelse og den Dygtighed, hvormed han har røget sit Hverv, men en hel Bestyrelse kan ikke saadan slyde sig i Ly af en enkelt Mand, som rager højt op over de andre. Den Tanke, som laa i de Betragtninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) fremsatte, nemlig Selvstyretanken, vil jeg for mit Vedkommende gerne være med til at fremme, og hvis den Selvstyretanke, her blev bragt til Udførelse, saaledes at Ordningen af denne Sag gik over til Husmandsorganisationerne, tvivler jeg for øvrigt ikke om, at den Mand, som blev nævnt, nemlig Hansen til Marsvinslund, vilde vedblive at blive tagen i Brug med sin gode Gvne og sin opfoerende Vilje, medens der maaste saa var andre Bestyrelsesmedlemmer, det kunde komme til at gaa ud over. Jeg skal for øvrigt ikke opholde mig længere ved den Sag.

Jeg hører jo til de unge Medlemmer, som der blev talt om forleden Dag, men jeg er dog saa gammel, at jeg i en Menneskealder har med Liv og Interesse fulgt vor politiske Udvikling. Jeg kunde derfor gerne ønske at sige blot nogle faa Ord om denne. Der er fra de forskellige Sider i Salen, og det er jeg glad ved, blevet udtalt baade Haab og Tillid til den kommende Tid, ligesom jeg ogsaa glædedes ved den højærede Konseilspræsidents Udtalelse, at han opfattede Ministeriets Gerning som mæglende mellem Tingene. Det mener jeg ogsaa er et konstitutionelt Ministeriums bedste og første Pligt. Nu staa vi jo efter en 20aarig Kamp og skulle paa ny se at begynde forfra. Jeg vil ikke sige, at jeg tror, at Kamp kan undgaaes — hele vort Liv er jo i Grunden en Ræde af Kampe — og jeg tror ikke, at Kamp

kan undgaaes i den danske Rigsdag, som er sammenfat paa en saa forskellig Maade, men det er mit Ønske, og jeg tror ogsaa at turde haabe, at den mangeaarige Kamp har lært os noget til alle Sider, at den ogsaa har lært dem, der kaldes til at holde igen mod den Strøm, som kommer fra den almindelige Valgrets Kammer, at opfatte deres Stilling saaledes, at de kun skulle holde igen over for Løbet, men ikke stemme og dæmme op for Løbet. Naar der tages tilhørligt Hensyn dertil, saa tror jeg, at Kravene fra det folkevalgte Kammer ville ikke komme til at gaa højere — i det mindste ikke saa brusende højt som tidligere — end at vi nok kunne saa noget ført igennem. Og naar saa 5 Aare foreløbne, og vi skulle se tilbage paa de 5 Arbejdsaar, der nu komme, saa mener jeg, at det ikke gælder om, naar vi se paa Resultaterne, hvem af de politiske Førere der i den Tid, de have ført, har kunnet gennemføre det meste, thi derom kan der strides, men det er mit Haab og mit Ønske, at i Resultaterne af de kommende 5 Aars Arbejde maa den almindelige Valgret have præget sig tydeligere og klarere, end den har gjort i mange Aar. Med dette Haab og Ønske vil jeg tillade mig at slutte.

Beslutte: Det er sjældent, at jeg, uagtet jeg er et gammelt Medlem af dette Ting, har taget Ordet ved Finanslovens 1ste Behandling; men jeg har ikke kunnet lade være ved denne Lejlighed at sige et Par Ord. Det forekommer mig nemlig, at denne 1ste Behandling af Finansloven er himmelvid forskellig fra, hvad en saadan Behandling var i ældre Tider, i alt Fald før Provisorietiden. Den Gang blev der navnlig set nøje hen paa, om de ny foreslaaede Bevillinger vare nyttige og nødvendige, og om der kunde paavises nogen Besparselse. Jeg har nu i disse 7 Dage her i Salen opmærksomt lyttet efter, om her ikke kom et alvorligt Krav paa, at der skulde gøres Forsøg i Aar eller i den nærmeste Tid, enten gennem Finansloven eller paa anden Maade, paa at saa indført alvorlige Besparselser i vor Statshusholdning; men jeg er bleven skuffet. Jeg har saa at sige ikke hørt et eneste Medlem her, der har tænkt paa eller talt om, at vi maa søge at gaa en mere sparsommelig Vej. Tværtimod, Totalindtrykket er for